THEODOROS PAPAIOANNOU

expo 3-19.12.2015 Brussels

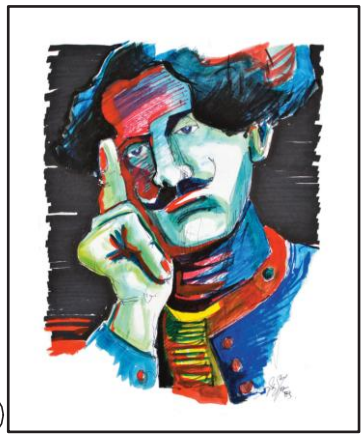

1

45X55 cm

2

45X55

3

45X55

4

45X55

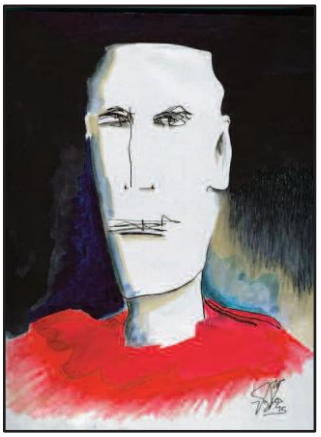

5

45X55

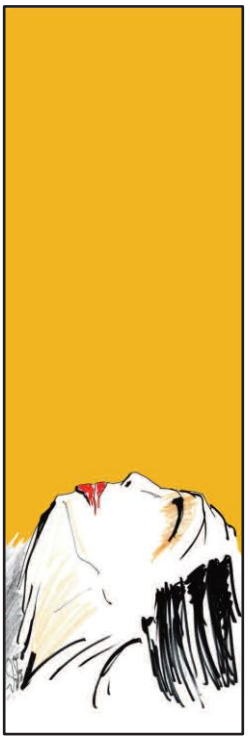

6

30X90

Εκτύπωση
σε αλουμίνιο

7

30X90

Εκτύπωση
σε αλουμίνιο

8

50X65

THEODOROS PAPAIOANNOU

expo 3-19.12.2015 Brussels

9
70X90

13
45X65

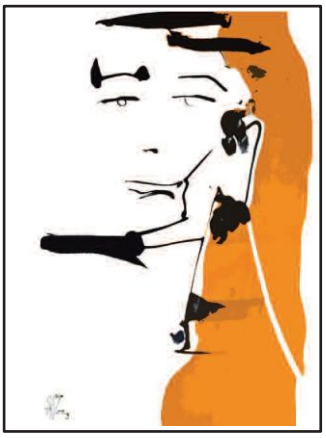

10
50X65

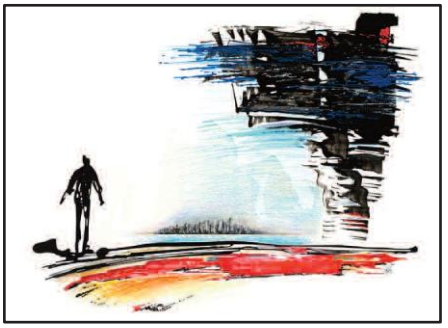

14
70X90

11
55X70

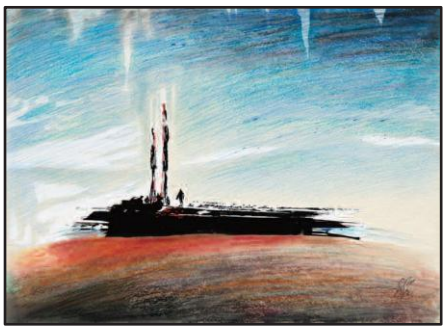

15
70X90

12
45X60

16
70X90

17
30X30

20
70X90

18
30X30

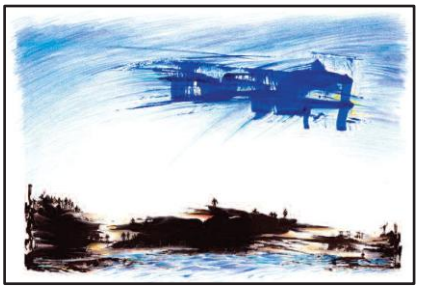

21
55X75

19
50X65

Θεόδωρος Παπαϊωάννου

Γεννήθηκα το 1955.
Σπούδασα Αρχιτεκτονική στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης.
Συνέχισα, με μεταπτυχιακές σπουδές στη Φιλοσοφία του πολιτισμού (“Phlilosophie de la Culture”, Universite de Paris I, Pantheon Sorbonne, Paris, France).
Παράλληλα παρακολούθησα μαθήματα εικονογράφησης, comics, και κινουμένου σχεδίου.
Εργάστηκα σαν σκιτσογράφος στην πολιτική επιθεώρηση “αντί” (1979 και 1982-84).
Συνεργάστηκα με τους εκδοτικούς οίκους “ΑΣΕ” και “ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ” και το φιλολογικό περιοδικό “ΤΡΑΜ”.

Το 1985 κατέκτησα το 1ο πανελλήνιο βραβείο για το σχεδιασμό εξωφύλλου του περιοδικού "ΑΠΟΔΗΜΟΣ" της Γεν.Γραμματείας Αποδήμου Ελληνισμού.
Εργάζομαι ως γραφίστας-ελεύθερος επαγγελματίας από το 1985 μέχρι σήμερα.
Το 2011 ανέλαβα τη διεύθυνση δημιουργικού στον εκδοτικό οίκο του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, με το οποίο συνεργάζομαι μέχρι σήμερα ως υπεύθυνος οπτικής επικοινωνίας.

Τα έργα μου είναι αμιγώς ανθρωποκεντρικά, επικεντρωμένα στην αναμέτρηση του ανθρώπου με την ύπαρξή του. Περιγράφουν την ανθρώπινη μοναχικότητα (ως συνειδητή επιλογή-προϋπόθεση αυτοπροσδιορισμού) και ταυτόχρονα την προσπάθεια υπέρβασης προς την κατεύθυνση της ένταξης σ' ένα περιβάλλον, που φαντάζει απροσδιόριστο, παράξενο ή και απόκοσμο, αλλά αποτελεί ταυτόχρονα και το ζωτικό χώρο, στον οποίο μπορεί να προσφύγει η ελπίδα.

Τα έργα μου αποτελούνται από δύο ενότητες. Η πρώτη συντίθεται από πορτρέτα-είδωλα ενός φανταστικού καθρέφτη, όπου αντανακλώνται ο σκεπτικισμός και η εσωτερικότητα.
Η δεύτερη ενότητα εμφανίζει το μοναχικό υποκείμενο (ή μικρές ασύνδετες μονάδες) είτε ως παρατηρητή, είτε επιχειρώντας την ένταξή του σ' ένα λιτό, αυστηρό, άγνωστο περιβάλλον.
Επιδίωξή μου δεν είναι να αντικατοπτρίσω την πραγματικότητα. Μέσα από τα θραύσματα του καθρέφτη, που θολώνει, δακρύζει και, ενίοτε, παραμορφώνει, δραπετεύει η μοναχικότητα, ενσαρκώνεται η ελπίδα, εκκινεί η πορεία της ανασυγκρότησης. Μπροστά στον καθρέφτη υπάρχουν χείλη, όχι χαμόγελα. Αυτιά, όχι υποσχέσεις. Μάτια, όχι ελπίδες. Πάνω από τα θραύσματά του αναδύεται το δικαίωμα στο χαμόγελο, στην υπόσχεση, στην ελπίδα.
Απεικονίζω τις μονάδες, που θα γίνουν σύνολα. Τις δυάδες, που θα ενωθούν σε ζευγάρια. Τα ερέβη, που θα μετασχηματιστούν σε εδάφη. Τους ουρανούς, που θα μετουσιωθούν σε ουράνια.

Χαρακτηριστικό των συνθέσεών μου είναι η εκφραστική λιτότητα, η θεματική ελλειπτικότητα και η σχεδιαστική αποσπασματικότητα. Κυριαρχεί το σχέδιο (σε βάρος του χρώματος, που έχει συμπληρωματική λειτουργία) με αδρές, βίαιες γραμμές και ακαθόριστες φόρμες. Πρόκειται για εκφραστικά θραύσματα, προϊόντα μιας δύναμης που μπορεί να γεννηθεί μέσα από την οδύνη, τη μοναχικότητα και την περισυλλογή.

Αντλώ τα πρότυπά μου από τον άσκοπα περιπλανώμενο άνθρωπο, με απροσδιόριστη αφετηρία αλλά κάποιο ορατό τέλος. Με εμπνέει ο περιπατητής που περιφέρεται αμήχανα, χωρίς να έχει παραιτηθεί από το δικαίωμα στη δράση. Με γοητεύει ο ταξιδιώτης με άγνωστο προορισμό, που απολαμβάνει τη μοναχική πορεία προσβλέποντας, έστω και ασυνείδητα, στη βεβαιότητα ενός προορισμού. Με συγκινεί, ωστόσο και ο άνθρωπος, ο μοναχικός εκ πεποιθήσεως ή εξ ανάγκης, που ζει τη ζωή του χωρίς να περιμένει τίποτα, παραμένοντας με τον τρόπο του ρεαλιστής, ως συνεπής με τη διατύπωση του Μπέκετ, «τίποτα πιο αληθινό από το τίποτα».

Θα ήμουν ευτυχής αν περιδιαβαίνοντας ο θεατής τα έργα μου, εγκατέλειπε την ιδιότητα του θεατή, χάριν αυτής, του αναγνώστη.
Για ένα μαγικό ταξίδι στους λαβύρινθους του θαυμαστού μπορχεσιανού κόσμου, εκεί, όπου κανείς πεθαίνει και ξαναγεννιέται (για να πεθάνει καλύτερα), εκεί, όπου κάποιος ανακαλύπτει ότι η ζωή του αποτελεί το όνειρο κάποιου άλλου, εκεί, όπου το σύμπαν ολόκληρο συρρικνώνεται σ'ένα μόνο χειροπιαστό αντικείμενο.
Για μια στάση προσμονής ενός, έστω και μόνο ενός, σήματος από τον Γκοντό, εκεί, όπου οι παύσεις και οι σιωπές δεν είναι το αμήχανο αποτέλεσμα μιας πραγματικότητας κενής περιεχομένου, αλλά οι λυτρωτικές ανάσες μετά από μια κοπιαστική πορεία.
Για μια συμμετοχή στο ρίγος που μπορεί να προκαλέσει το όνομα του Μαλντορόρ, όχι σαν απειλή μιας επερχόμενης φρίκης και αγωνίας αλλά σαν νικηφόρα αναμέτρηση με τις δυσκολίες της εποχής μας.
Τέλος, για μια επικύρωση της άποψης του Μωρίς Μπλανσό, σύμφωνα με την οποία «γράφω, σημαίνει ότι εισχωρώ στην κατάφαση της μοναξιάς, όπου ενεδρεύει η απειλή της σαγήνης». - Θ.Π.